

ANYA, EZERKILENC SZÁZHETVENNÉGY

(1)

A neonfényben táncoltunk a sarkon.
Mintha erre vártak volna a ház lakói, felettünk,
többen ablakot is nyitottak, látni a táncot.
Legalább nem maradtunk jelzés nélküliek.

(2)

Reggel azt figyeltem, ahogy alszol,
aztán meg, mikor meztelenül, tusolás után.
Akác szagod volt, emlékszem, az alkarodnak főleg.

Az anyajegyeidre tetted a kezem,
mintha ennek jelentősége lenne.
Azt mondtad ezek foltok az anyád véréből,
megszáradt cseppek és hogy higgyem el
nekem is, kérdezzem meg anyámat.

(3)

Vasárnap volt, a konyhában mosogattott,
ilyenkor rá is gyűjtött néha, de nem zavarhatta senki.
Ennyi neki is jár, meg a keresztjének a nyakában.
Elmeséltem neki, azt válaszolta fürödjek meg alaposabban
és ne szóljak hozzá.

(4)

A szomszédnak kerti törpéi is voltak,
reggel kiment, beszélt hozzájuk, majd együtt értően
bólogatott. Talán így nyugodtabb, kitölti az időt, a teret.

(5)

Apámnak nem kellett magyaráznom, azt mondta,
 hogy ezek a foltok a szombatjainál is fontosabbak.

(6)

Nagyanyám, mikor nála aludtunk
 a húgommal, mindig valami éji bogárról
 mesélt, hogy zúg aztán elhallgat.
 A szentjánosbogarakról beszélhetett.

(7)

Talán majd egyszer neked is vért kell
 karcolnod a méhedbe, cseppeket.
 Tudja mindenki, legalább azok az övéi,
 hogy ezzel se maradjon jelzés nélküli.

(8)

Anyám üres köröket rajzolt a naptárba,
 majd minden dátum után egy évszámot:
ezerkilencszázhetvennégy.
 Akkor halt meg az apja.
 Aztán ősz lett, késsel vakarta
 az anyajegyeit, csak annyit írt egy cetlire:
Fürödj meg. Az apádé is.

(9)

Egy szombat délután farkaskutyák törték
 össze a kerti törpéket. Csak szilánkok maradtak.
 A szomszéd feketében, és a kis vörös pontokat,
 ő rajzolta még filctollal rájuk, számolta.
 Mosolygott.

(10)

Anyám látott minket aznap este táncolni
 a neonfényben.
 Azt mondta valahogy így születnek a szentjánosbogarak,
 és, hogy vagy negyven éve nem tud aludni,
 mert este is imádkozik.

Aztán az ajkaira tette a kezét és végighúzta a hasadon.